

Átvezet

Látó, 2011. január

Növekszik, érik, megfeszül, kinyílik,
ürít s megkönnyebbül, de megmarad
egy rés, egy szín, egy szó vagy egy falat,
mert visszatartja, és eltúri mindig

a kényelmetlen érzést, hogy lehetne
folytatni még, s hogy van egy tartalék,
vagyis még van valamifajta ék
közted s a semmi közt, s amíg szeretne

szerelmed teljesen, ha nem egyéb,
az ágak közül felszáll egy veréb,
vagy megcirren lent egy tücsök, és álom

van ébrenlétem alján, átvezet
egymásba roppanó testünk felett,
s ha visszatartok ezt-azt, nincs halálom.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Markó Béla

Látó Szépirodalmi Folyóirat